

Juliette Binoche: De film moest gruwelijker

JOS VAN DER BURG

In *A thousand times good night* speelt ze een oorlogsfotografe die moet kiezen tussen werk en gezin. Straks staat de Franse actrice Juliette Binoche (50) onder regie van Ivo van Hove in Amsterdam in *Antigone*. 'Je moet herkennen waarom je hier bent en ervoor gaan.'

Welke filmster wil op zondagmorgen 10.30 uur een interview doen? Het zegt veel over Juliette Binoches betrokkenheid bij *A thousand times good night* dat zij op dat tijdstip aan de telefoon in Parijs uitvoerig over de film wil praten. Als een actrice zegt dat ze haar 'ziel, hart en lichaam' aan een film heeft gegeven, klinkt dat snel pathetisch, maar van Binoche geloven we het.

Dat de filmster zich volledig inzet voor deze film, waarin ze de oorlogsfotografe Rebecca speelt die gewond raakt bij een aanslag in Afghanistan, waarna haar man eist dat ze stopt met haar werk, bleek al uit haar intensieve voorbereiding.

Ze praatte niet alleen met de Noorse regisseur Erik Poppe, die zelf in het verleden als oorlogsfotograaf werkte, maar zocht ook oorlogsfotografen Marcus Bleasdale en Lynsey Addario op om over hun ervaringen te praten. „Ik wilde dat de film tot in detail de realiteit weergeeft. Ik heb in veel periodefilms gespeeld. Daarin moet je je verbeelding loslaten op je personage, maar in een film die in het heden speelt, moet alles kloppen.” Tekenend voor Binoche is ook dat ze zich met het script bemoeide. „Ik vond dat het onvoldoende de gruwelijkheid van oorlogssituaties liet zien. Daarom wilde ik dat Bleasdales foto van een door het Verzetsleger van de Heer verminkte vrouw (haar lippen en oren

zijn afgesneden) in de film kwam. Daar stond ik op.”

Ook de scène waarin Rebecca uitvoerig uitlegt onder wat voor gruwelijke omstandigheden het voor mobieltjes onmisbare erts coltan in Congo wordt gewonnen, is aan haar te danken.

„Iedereen heeft een mobieltje, maar het is verbijsterend hoe blind we zijn voor het lot van de mensen in de coltanmijnen. Zij worden door de rivaliserende bendes die de mijnen exploiteren als slaven behandeld. Dat woord bedoel ik letterlijk. Het geld gaat naar deze bendes en westerse bedrijven. Dat obscene aspect wilde ik pushen in de film.”

Binoche kan zich goed voorstellen dat Rebecca, die net als Binoche twee kinderen heeft, ondanks dat ze gewond is geraakt bij een aanslag, de oorlogsfotografie niet wil opgeven.

„Het is voor haar geen beroep, maar een passie. Dat herken ik. Ik heb het geluk gehad dat ik al op jonge leeftijd voelde dat ik me wilde uitdrukken in de buitenwereld. Het is een cadeau als je al op zo'n jonge leeftijd herkent waarom je op de wereld bent.”

Dat Binoche op aarde is gezet om te acteren, heeft in 3 decennia zestig films met de actrice opgeleverd. Natuurlijk leden haar twee kinderen, inmiddels 14 en 20 jaar, net als de kinderen van haar personage Rebecca, soms onder haar werk, zegt ze.

„Maar ik leed net zo goed onder hun afwezigheid. Vroeger nam ik ze vaak mee naar de set. We hebben geleefd in San Francisco, Zuid-Afrika, Londen, Italië en New York. Weet je wat het is? Je moet je aan-

passen aan het leven. Zo zit het voor mij in elkaar. Je moet herkennen waarom je hier bent en ervoor gaan. Voor mij is dat acteren. Ik ben geen huisvrouw.” Lachend: „Als ik altijd thuis was geweest, denk ik dat mijn kinderen minder goed waren opgegroeid.

Er is nog iets, voegt alleenstaande moeder Binoche eraan toe. „Iemand zal het geld moeten verdienen voor de kinderen.” Volgend voorjaar komt Binoche naar Amsterdam voor de voorstelling *Antigone* onder regie van Ivo van Hove. Binoche kwam met hem in contact dankzij een Londense en een Luxemburgse theaterdirecteur, die onder de indruk waren van haar toneeloptreden 2 jaar geleden in de Strindbergklassieker *Miss Julie*.

„Ze wilden iets me met produceren. Ik was vereerd en vroeg of ze een regisseur in gedachten hadden. Beiden noemden Ivo van Hove.

Toen ik hem ontmoette, zei Ivo dat hij *Elektra* met me wilde doen. Ik bedankte voor de eer. want ik vind het stuk te wreed.

Het is haat op haat op haat.

Een vrouw die haar moeder wil vermoorden: nee, dank je! Toen noemde hij *Medea*. Weer bedankte ik.”

Lachend: „Hoe kan Ivo nu willen dat ik mijn kinderen vermoord? Ik suggereerde *Antigone*, omdat ik graag in een stuk van Sophocles wil spelen. Ivo nam mijn wens mee, waarna ik werd gebeld dat het doorging. We gaan in januari repeteren.”

Binoche, die haar grote bekendheid dankt aan films (*The English Patient*, *Chocolat*), doet op de valreep een bekentenis. „Hoe moet ik dit zeggen? Ik houd van film, maar mijn hart ligt bij het toneel. In het theater maak je een reis met de acteurs en het publiek. Elke avond is een uitdaging. Je moet samen een geheel vormen. Bij film is dat anders, omdat het maken ervan lang duurt. Daar is de reis lang.”

‘Verbijsterend hoe blind we

zijn voor het lot van die mijnwerkers’

**Actrice
op aarde
om te acteren:
‘Ik ben geen
huisvrouw’**

A portrait of actress Juliette Binoche. She is shown from the chest up, wearing a black blazer over a black top. Her hair is dark and styled. The background is dark with vertical strands of clear, faceted crystals that catch the light, creating a shimmering effect. She is looking slightly to the right of the camera with a subtle smile.

► Juliette Binoche: 'Ik houd van film, maar mijn hart ligt bij het toneel.'

FOTO HH